

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

J. Victor Bloch

Til Minde om Agathe Theodorine Benedicta

Bloch

Til Minde

om

Agathe Theodorine Benedicta Bloch,
født Thorlacius.

Udgivet for Benner.

Af

J. Victor Bloch.

Kjøbenhavn.

I Kommission hos L. A. Sørensen.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1872.

Tale ved Fru Blochs Hise i Vig Kirke
den 8de Januar 1872.

(Af Provst Garde.)

„Om Himmerigesrige saa ville vi tale,
hvad Fryd og Glæde, Priis og Husvale,
Gud vil sine Venner der give.“

Saaledes beghnder en af vore gamle Kirkepsalmer, som Fædrene pleiede at synge paa den Søndag, da Evangeliet om Herrens Forklarelse blev forkyndt for Menigheden. Og vi forstaae jo nok Tankegangen, som kom Fædrene til at synge denne Psalme netop paa den Dag, at det var Tankegangen, vissefeligens begrundet i vor kristelige Tro, at der finder en Lighed Sted imellem hvad der hieset paa Bjerget skete de henrykte Disciple og de til Herren saligt Bortgangne, en Lighed, som Herren selv antyder, naar han i sin sidste Bøn beder: „Fader! jeg vil, at de, som Du har givet mig, skulle være hvor jeg er, at de maae see den Herlighed, som Du har givet mig“ (Joh. 17, 24).

Herren talede altid om Himmerigesrige, medens han vandrede hernebe i Rjebet, beghndte med at sige: „salige ere de Fattige i Landen, thi Himmerigesrige er

deres", og vedblev dermed, indtil han fatte sig ved Faderens høire Haand i det Høie. Og endnu taler han til Menigheden derom, taler derom, naar vi bringe ham de smaa Børn i Daaben, for at han kan tage dem paa sine Arme og velsigne dem; saa siger han: „Guds Rige hører Saadanne til“; og han taler derom, naar troende Christne samle sig om hans Naadebord, saa siger han: værer frimodige, Eders Synder ere forladne; thi hvor Synderne ere forladne, der er ogsaa Himmeriges Rige. Om Himmerigesrige skulle vi altid tale herinde i hans Huus, naar Menigheden forsamler sig, for at opløste Hjertet i Bøn og Andagt til ham, Himmerigesriges Stifter, Herre, Fyrste og Konge, som netop kom forat føre Sjælene derind, og derom vil der altid blive talt, hvor den Herre Jesus faaer Lov til at komme til Orde. Og naar nu Døden kommer, denne mørke, sidste, stærke Fjende, naar Døden kommer og river vore Kjære, det Bedste, vi eie, ud af vore Arme, og bringer Sorg og Savn og Længsel ind i vore Hjerter; naar vi maae staae ved Dødsbaaren, naar vi maae tage Afsked her i Verden, for stedse Afsked med de elskede Skikkelse, med hvilke vi have levet i de mange glade, lykkelige Aar; naar vi maae see dem sænkede ned i den mørke Grav, — hvad da, skulle vi der og tale om Himmerigesrige? Ja, Gud være lovet! der har Ordet om Himmerigesrige netop sin rette Plads. Der er det Eneste, som kan bringe Sjælen Trost, kan lindre Sorgen og Savnet og Længselen: Troen, Haabet, Sjælens faste Forvisning, at vore Kjære ere gaaede ind i et fuldere Himmerigesrige, end der her kan blive noget dødeligt Menneſte tildeel, ere gaaede ind der, hvor den Herre Jesus har beredet

Sine Sted, ere gaaede ind til den Fryd og Glæde, Priis og Husvælelse, Gud vil sine Venner der give; der er netop Stedet for Lovprisningen: „lovet være Gud, vor Herre Jesu Christi Fader, som efter sin store Barmhertighed har gjenfødt os til et levende Haab formedelst Jesu Christi Opstandelse fra de Døde, til en evig, ubesmiltet, uvisuelig Arv, som er henlagt til os i Himlen“ (1 Petr. 1, 3. 4).

Og nu, mine Venner, i dette vort store, salige, christelige Haab ville vi fremdrage for vor Tanke den elskelige Skikkelse, som er gjemt i denne Biste, og maae vi da ikke sige, at hun netop var saaledes, som Gud vil have sine Venner? Ja, jeg har vistnok kun kjendt hende i de sidste Aar. Tidligere var hendes Liv for mig som en ukjendt Bog; men ved at læse en Bogs sidste Blade kan man som oftest danne sig en Forestilling, endog en paalidelig Forestilling, vel ikke om alle Enkeltheder i den, men dog om dens Hovedindhold, om Aanden, Grundtanken i den. Saaledes er det og ofte med et Menneske: Tiderne i et Menneskes Liv kunne omstiftes, Aarene kunne ældes, Meget kan blive anderledes; men Aanden bliver den samme, Grundpræget, Herrens Skrift i Hjertedhbet bliver det samme, maaskee endog mere læseligt i Afsyn og i hele Maaden at være paa. For at lære hende at kjende behøvedes ikke mange Aar. Det stille, ydmyge Væsen, den sagtmodige, skaansomme, kjærlige Tale, den fromme, gudhengivne Taalmodighed under mange svære Lidelser, det blide, milde, huldsalige Smil i Die, paa Kind og om Læbe — alt dette bar noksom Vidnesbyrd om hvad der var derinde, at hun var en af Herrens

Benner, at hun var den fromme, gudfrygtige, kjærlige, elskelige Sjæl; og lad mig endnu tilføie — og skulde jeg ikke sige det, om jeg og derved rører ved Hjertets sømmeſte Streng — lad mig endnu tilføie, hvor elskelig var hun ſom Huſtru og Moder, hvor huuslig og hvor omhyggelig! Ja hendes Liv var jo Kjærlighed, hun elſtede og blev elſket! O, ſaa yndigt var der derinde i Præſtegaarden, ogſaa ved hende, et Billede paa det chriſtelige Huusliv, „hvor Manden elſker Huſtruen, ſom Herren elſtede Menigheden, og hvor Huſtruen er ſin Mand underdanig, ſom Menigheden er Chriſtus underdanig“ — i Kjærlighed, og hvor Børnene ere ſaa inderligt knyttede til Faderens og Moderens Hjerter. Ja, hvor yndigt var der derinde i Præſtegaarden! Nu er der Sorg og Savn og Vængſel og maa vel være det, thi hun er nu borte, Gjenſtanden for Alles sømmeſte og kjærligſte Omhu. Ja, var hun ikke ſaaledes, ſom Herren vil have ſine Benner, vil have Kvinden, Huſtruen, Moderen? Eller ſiger jeg for meget? Jeg vilde dog ſaa nødig ſige for meget; thi det at ſige for meget ved en Bortdragens Vaare, er at krænke den Bortdragnes Minde; — men jeg ſpørger Alle, ſom have kjendt hendes fromme, kjærlige, ſtille, ſagtmodige Omgængelſe, om jeg ſiger for meget, naar jeg anvender paa hende hvad Apoſtlen ſkriver om de fromme Kvinder: „deres Smykke er Hjertets ſkjulte Menneſte i en ſtille, ſagtmodig Mands uforkrænkelige Væſen, ſom er meget koſteligt for Gud“? Saaledes har hun ſtaaet for mig fra Begyndelſen af, og derfor tør jeg nok her ved hendes Vaare, med hendes elſtede Skikkelse for Die, ſige: „om Himmerigesrige ſaa vilde vi tale, hvad Glæde og Fryd,

Pris og Husvane Gud vil sine Venner der give"; derfor tør jeg nok sige, at hun alt her havde Guds Rige i sit Hjerte under selv de mange haarde Lidelser. — Nu, ja visselig, nn nyder hun dets Glæde og Fryd, dets Pris og Husvane i Gud Faders og Frelfers Naadefavn i Himmerigesrige! ' .

Saa ville vi nu tage Afsted med dit Stov, du fromme elskelige Kvinde; men vi tage ikke Afsted med dit Minde, dit velsignede Minde; det vil atter og atter komme frem, vil altid bevares i dine Venners Hjerter! Amen!

Ved min Hustrues Histe i Vig Kirke
den 8de Januar 1872.

Kun henved 15 Aar gammel saae jeg hende*) første Gang, og hendes Navn var for bestandig indskrevet i min Sjæl. Fremtiden groede derinde under Haab og Bøn til Gud. Men Aar maatte henrinde, før min Sjæl kunde modnes til at bære den tidlig fødte Tanke ud i Livets Virkelighed og beseire de mødende Hindringer. Først fem Aar senere fandt vi hinanden for steds, og Aaret efter blev hun min Hustru den 15 Juli 1833, efterat jeg nogle Maaneder tidligere som ung Kandidat var blevet Lærer ved Latinskolen i Randers. Og hun

*) **Agathe Theodorine Benedicta Bloch**, født **Thorlacius**, var født den 6te Januar 1811 paa Gaarden Gythaborg ved Rødesjord paa Islands Østkyst, hvor hendes Fader, **Løsesfor Theodor Thorlacius**, da var Sghselmand. Hendes Moder var **Gutha Sovich**, der som ung Kone i Foraaret 1801 fulgte sin Mand til Island og i en fremrykket Alder nedskrev sine Erindringer derfra, som jeg i 1845 med hendes Samtykke offentliggjorde i Uddrag under Titelen „Fru Th.s Erindringer fra Island.“ Til dette lille Skrift, navnlig Side 71—73, 78, 88—91, 107—119 og 132—135, kan jeg henvise angaaende min Hustrues Barndom. Hendes Ungdom henrandt i Ringkjøbing, hvor hendes Forældre boede i en længere Arrække. Deres Huns hørte til dem, hvortil der maatte sees op, og de islandste Minder gav det en særegen Interesse. — Min Fader var Sognepræst i Lønborg og Egvad ved Skjern Aaes Ubløb i Ringkjøbing Fjord.

blev mig en huld og tro og elskelig Hustru i de 38 Aar og derover, vi have levet sammen, og hvori vi have deelt og baaret Adskilligt med hinanden, og en huld og tro og elskelig Moder for de otte Børn, som overleve hende, og de to Smaae, som modtage hende i Himlen. Med levende Pligtfølelse omfattede hun sin huusmoderlige Gjerning i Stort og Smaat, og hvor svag hun end ofte var, røgte hun den med utrættelig Flid og Ohygtighed. Paa sin Seng har hun i Morgenstunden strikket det Meste til Hufets Behov. I kvindelig Reenhed og sædelig Kraft var hun et Mønster for sine Døttre; Sandhed og Ret var hendes Livs Grund, og hendes Hjerter slog varmt for det Skjønne, Edle og Store.

Vort Samliv har været rigt paa Omstiftelser, og det er det Vidnesbyrd, jeg især har følt Trang til at give hende ved den sidste Afsted, at hun uden Indsigelse, med Mod og Haab har fulgt mig gjennem dem alle med en aldrig svækket Trofasthed. Hun modsatte sig ikke*), at jeg allerede i Efteraaret 1834 opgav min Stilling i Randers og drog til Kjøbenhavn for at tage den theologiske Licentiatgrad, medens hun drog til mine Forældre, saa at vi først efter Forløbet af et Aars Tid kunde gjenoptage vort Huusliv i Horsens, hvor jeg ligeledes blev Adjunkt ved Skolen; og da jeg efter to Aars Forløb, for at hævde min Selvstændighed overfor Bestyrelsens (Rektoratets) formeentlige Overgreb, fandt det fornødent ogsaa at opgive denne Stilling, havde hun Mod og Trofasthed nok til at bifalde

---

*) Det behøver vel neppe at bemærkes, at Afgjørelsen i længere Tid var forberedt mellem os.

min Beslutning og vove sig ud med mig og vore to Smaa paa det Uvisse. Den kjære Gud var os saa god, at jeg, just som vi skulde bryde op fra Horsens, blev kaldet til Sognepræst i Borbjerg i Ribe Stift den 26de September 1837. Vi havde nu naaet et længe med Vængsel imødeset Maal og tog hver paa sin Side med Glæde og Haab fat paa den nye Livsopgave; men den kolde Virkelighed svarede ikke til de varme, lyse Forventninger, og navnlig for min Hustru blev — ved et farligt, aldrig forvundet Beenbrud — det korte Ophold i Borbjerg tungt og trangt. Ved min Faders Død blev jeg i Slutningen af 1838 kaldet til hans Eftermand som Præst i Lønborg og Egvad, mit Fødested og Barndomshjem, hvor en rig Arv af Kjærlighed og Fortrolighed strax faldt i vor Lod, hvor min Hustru snart blev hjemme, og hvor vi tilbragte 16 lykkelige Præsteaar i en uforglemmelig Menighed. At jeg alligevel søgte Forslyttelse derfra og i Sommeren 1855 blev Præst i Kjerteminde og Drigstrup, havde for en stor Deel sin Grund i det Haab, vi nærede, at hendes svage Helbred skulde vinde ved at ombytte Landlivet med Kjøbstadlivet i en mildere Egn af Landet. Vi led begge meget ved dette smertelige Opbrud, som vi seent forbandt, skjøndt vi strax mødte stor Hjertelighed, og en velsignet Virketreds aabnede sig for mig i Ohen og en videre Omegn. Det stærkt bevægede aandelige Liv stillede mig, ja os begge, her nye Opgaver: Sognebaandsløsningen tog sin Begyndelse; Fri- og Høiskolesagen udfoldede og udbredte sig. Hun fulgte mig med sin Aands Livlighed og sit Hjertes trofaste Deeltagelse ind i denne Bevægelse og de Rivninger, den

førte med sig, og tabte ingenfinde Modet, skjøndt Søen til visse Tider gik høit*).

Omtrent ved Midten af dette Tidsrum opstod den Tanke i min Sjæl, som jeg siden har baaret ved mit Hjerte og i flere Aar mundtlig og skriftlig ført Ordet for, Tanken om Christenhedens Fælledsmission, Pintsjetidens Mission. Hun greb denne Tanke med hele sin Sjæls Kjærlighed og fastholdt den med et trofast Haab, der ikke stod tilbage for mit, skjøndt det jo ikke kunde være hende kjært som Hustru og Moder at see denne Sag føre mig paa hyppige Reiser, og tilsidst paa den lange Reise til Grækenland. Men min Missionsfag stillede hende en endnu haardere Prøve. Jeg havde allerede i Efteraaret 1862, da Tanken slog igjennem hos mig, tilbudt det danske Missionselskab min Tjeneste, villig til at nedlægge mit Embede, saasnart Selskabet gik ind paa mit Tilbud og mit Forslag. Hun var med mig med hele sin Sjæl. Mit Tilbud blev imidlertid ikke modtaget paa Grund af et forskjelligt Syn paa Kirke og Mission, en forskjellig Mening om Bei og Maade. Den uhykkelige Krig kom imellem, og først i 1866 og 1867 blev Sagen optaget paany. I Sommeren 1866 gjorde jeg en Reise til Throndhjem, hvorefter jeg holdt en Række Missionsmøder paa forskjellige Steder her i Landet, uden at der var Leilighed til, at hun kunde følge mig. Men nu vandt den Tanke mere og mere Indgang hos mig, at jeg for denne store Sags Skyld maatte opgive mit Embede. Da jeg forelagde hende min Beslutning herom, gjorde

*) Denne Bevægelse foreligger tildeels Offenheden i adskillige Smaaafskrifter m. m. fra den Tid, især 1855—60.

hun intet Forsøg paa at rokke den, men gif med fuld Tro ind derpaa, og min Ansøgning om Afsted med eller uden Pension afgif til Kongen i Begyndelsen af 1867. Et velvilligt Ministerium holdt imidlertid igjen, og Aaret — hvori jeg gjorde min Reise til Grækenland — hengif uden nogen Afgjørelse. Min høifindebe Hustru vaklede ikke et Dieblif, ligesom ikke heller vore Børn søgte at standse mig paa den Vej, ad hvilken jeg troede Herren kaldte mig. Gud vel-signe hende og dem derfor! I Begyndelsen af 1868 stod jeg endnu lige foran en Afsted uden Pension og — med blankt Bord, naar Alt var opgjort. Da viste der sig Tegn til, at yngre Kræfter vilde overtage Mis-sionsgjerningen efter min Tanke, og navnlig vorte det Haab, jeg knyttede til et ungt Menneske, der havde fulgt mig til Athen og var forblevet der, medens det tillige blev mig klart, at Menigheden i Norden endnu ikke var færdig til at bære denne Sag i det Omfang, jeg havde haabet. Jeg troede da at maatte træde tilbage og blev strax, den 1ste Februar 1868, kaldet til Præst i Vig og Åsmindrup, uden dog derfor at opgive Mis-sionsagen. Hertil fulgte min Hustru mig med Glæde, og hun har fundet sig tilfreds i Vig Præstegaard. Men indtil sin sidste Time bevarede hun Pintschaabet for den Mission, hvormed Herrens Menighed skal afflutte sit Levnetsløb paa Jorden*).

*) Denne Sag findes behøft og anbefalet i adskillige Smaastryker af mig og især i „*Levebudet*“, som jeg udgav i 1867 og 1868, og for hvis Udgivelse min Hustru viste en levende Interesse. Den Glæde, hvormed hun hjalp mig med Udsendelsen af de Arr., jeg i Begyndelsen selv besørgede, staaer mig levende for Die.

Som hun var trofast mod Mennesker, saa var hun det ogsaa mod sin Gud og Frelser. Det behøver kun at antydes, at hun i sit Forhold til Missionsagen ikke blot fulgte mig, men ogsaa Herren, hvis Sag hun saa deri. Hendes kristelige Livsudvikling gik jævnsides med min. Med barnlig Tro greb hun Pagten og lærte af den Helligaand baade at nævne Jesu Navn og at raabe „Abba, Fader“, at bekjende, bede og synge med Herrens levende Menighed. Det var hende et Savn, naar hun ikke kunde komme i Menighedens Forsamling. Hendes svage Helbred forhindrede hende ofte deri, især i Vintertiden; men aldrig forsømte hun hjemme at bekjende og bede Troen og Fadervor og at trøste og forlyste sig med sine Andagtsbøger, fremfor Alt med sin kjære Bibel, og hun var mere tro deri end jeg. Dog ikke alene ved Væsning, men fornemlig ved med aaben Sands at bevæge sig i de kirkelige Livsstrømninger, vandt hun en ualmindelig kristelig Oplysning, ligesom hendes levende Interesse for alt Menneskeligt tilførte hendes naturlige Begavelse et rigt aandeligt Stof fra Livets forskjellige Omraader. Saaledes stod hun ved min Side som en skøn og ædel dannet kristelig Dannekvinde. Bort ægtefællelige Samliv, der naturligviis var meget langt fra at være engleligt, uden Plet og Skygge, forhindrede hende ikke i at see en Herrens Tjener i mig. Jeg blev hendes Præst og Sjælesørger; hun var min opmærksomste Tilhører i Menighedens Forsamling og modtog helst Herrens Nadvergaver af min Haand.

Dette skeete for sidste Gang den 8 f. M., da hun allerede var fængslet til det Sygeleie, hvorfra hun ikke

mere skulde reise sig. Og det blev et smertefuldt Syggleie, paa hvilket hun led og stred haardt, indtil det varme, fulde Hjerter brast. Jeg takker endnu en Gang Menigheden for dens varme Deeltagelse i den Forbøn, jeg i begge Kirker før og i Suletiden opsendte for hende.

De fraværende Børn blev kaldte hjem, og snart faae hun dem alle samlede om sig, paa den Søn nær, der er saa langt borte*), at han først om to Maaneder vil kunne faae den sørgelige Tidende om sin elskede Moders Død, og fra hvem der endnu vil indløbe adskillige Breve, fulde af Kjærlighed og Glæde i Haabet om et snarligt Gjensyn, som det, der kom Dagen efter hendes Død. Det er gjemt hos hende i den sorte Kiste.

Hun blev ikke pleiet af nogen fremmed Haand. Hendes Egne holdt ud til det Sidste med en Omhed og Trofasthed, som aldrig svækkedes. Hun velsignede dem ofte derfor, som jeg gjorde og endnu gjør det. Han, som er Indehaver af al Velsignelse, høre vor Bøn og besegle vor Fredhønsning!

Hun hvilede i Pagten med Tro og Kjærlighed, Haab og Bøn. Ofte bad og sang hun høit med os, og naar hun ikke formaaede det, naar hun, som det flere Gange syntes os, laae med Døden paa Læberne, gav hun med et svagt Haandtryk sin Samstemning tilkjende. Det staaer endnu og vil længe staae for mit Die, hvorledes hun en Dag bad sin ældste Søn, som der sidder, holde hendes Hænder opløstede mod Himlen, medens jeg i den samlede Børnekreds bad for hende og os. Ja, der var rig Trøst og Opbyggelse

---

*) I Melbourne i Australien.

ved hendes Sygeleie, og Julepsalmerne klang berinde i den, udenfra seet, for os saa mørke Juletid. „Naar Hjertet sidder meest beklemmt, da bliver Glædens Harpe stemt, at den kan bedre klinge.“

Paa Herren kaldte hun atter og atter saa mindelig: „kom dog, kjære Herre Jesus, kom!“ Det blev opfyldt hvad hun bad og sang med os: „kom i den sidste Nattevagt, i en af mine Kjæres Dragt, og sæt dig ved min Side, og tal med mig som Ven med Ven, om hvor vi snart skal sees igjen og glemme al vor Rvide.“ Jeg sagde før, at hun ikke reiste sig mere fra sit Leie; — hun gjorde det dog een Gang: Juleaften reiste hun sig pludselig og traadte, før Nogen kunde forhindre det, ud af Sengen med udstrakte Arme; hun vilde ile sin Frelser imøde: „her staaer jeg, kom nu, Herre Jesus!“

Den Gang var Timen endnu ikke kommen, hun maatte vente til Nytaarsmorgen, før hun naaede at „holde Juul i Himmelby“ og glad at gaae til Kirke „paa Stjernetapper Iseblaac“. Da slog Forløsningstimen; da kom Jesus og tog sin Eiendom og bar Guds barnet op til sin Faders Huus for at dele Himmelarven med hende.

Farvel da farvel, min „Ungdomsbrud“,
 Min søde Hustru, vor hulde Moder!
 Du hilse fra os vor Fader, Gud,
 Vi følge dig og vor Herre, Broder,
 Paa Himmelveien til Faders Slot,
 Hvor du nu har det saa evig godt. —
 Dit Hjerte var stort og lys din Sjæl;
 Vi elsked' dig, Hustru, Moder, vel,
 Men mindre, end du fortjente.

Amen!

Grundtvigs Psalme: „At sige Verden ret Farvel“ etc. blev sunget deels før, deels efter disse Taler, og medens Kisten bares ud og sænkedes ned i Graven. Jeg vilde, at min Hustru skulde modtage den sidste Tjeneste af min Haand, og det skeete med Tilføining af disse Ord: Fred være med dit Støv! Velsignet være dit Minde! Vi troe paa „Kjødets Opstandelse og det evige Liv.“ Børnene stod hos mig, og vi sang Brorsøns Psalme: „Den store hvide Flok, vi see“ etc., hvorpaa jeg bad hele den store Forsamling slutte med Psalmen: „Christ stod op af Døde“ etc.

Efterskrift.

Det maa vel være mig tilladt at hidsætte forskjellige Smaating til nærmere Behøining af min kjære hedengangne Hustrues Billede.

I „Kirkebudets“ første Aargang Side 270—71 findes under Overskriften „Til A. B.“ følgende Fødselsdagshilfen til hende:

„Da først jeg Dig meldte
Om Græker-Missionen,
Ei Taarer Du fældte,
Men nynnede' paa Tønen
Til Hymnen for Pintsjetiden;
Og strax var Du færdig,
Om Gud fandt mig værdig,
At følge mig ud i Striden.

Endnu er vi hjemme,
 Og Tegn ei forkynder,
 At Herren vil fremme,
 Trods Feilsyn og Synder,
 Den Tanke, jeg bær' i Hjerte;
 Men tro fast Du blev den,
 Thi Anden indskrev den,
 Som mig, saa og Dig i Hjerte.

Saa ville vi haabe,
 At Dagen skal komme,
 Og Herren anraabe
 Med alle hans Fromme,
 For Alt dog om Hjertefreden.
 Da leve vi glade
 Og tage ei Skade,
 Hvor, naar vi end fare heden?"

I „Kirkebudets“ anden Aargang Side 223—24
 findes under Overskriften: „En Aftendæmring“ et Digt
 der er fremgaaet af en veemodig Stemning. Da det
 laae skrevet paa mit Bord, havde min Hustru, en Dag
 jeg var borte, skrevet og vedlagt følgende smukke Vers,
 der nu læses sammesteds som en „Note fra en anden
 Haand,“ underskrevet „A. B.“

„Lad Foden ei trættes, lad Gjærningen gaae,
 Og Alt hvad Du haabed' jeg troer Du skal faae.
 Guds Kraft er dog større end Alles og Din,
 Den Gjærning, Du vied' Dig, kaldte han sin.
 Bær derfor kun freidig, hæv Blikket til Gud,
 Og Alt hvad der fattes Du faaer paa hans Bud.“

Til ovenstaaende Fødselsdagsriim føier jeg saa her tre andre.

„Den 6te Januar 1869 i Vig.

Skjøndt der er Forstjæl paa Vig og Havn,
 I Bigen Havn man dog godt kan finde,
 Og liben Baad den gjør samme Gavn,
 Naar kun den lukker for alle Vinde.

Min kjære Hustru, jeg tror Du fandt
 I Bigen Havn og fastede Anker
 I Haab til Herren, som fast Dig bandt
 Til sine Beie og sine Tanker.

Og det er, Gud skee Lov, sikkert nok,
 At allevegne vi Havn kan finde,
 Naar vi er med i den lille Flot,
 Hvor Jesus selv er i Kredsen inde.

Der har Du stillet Dig med Din Tro,
 Bestaaer for ham under Raadepagten;
 Sa der vi blive vil begge to
 Hos ham, som Raaden eier og Magten.

Saa glæde Gud Dig hver Dag i Vig
 Og holde borte de skarpe Vinde;
 Paa Fred han gjør Dig hovedrig
 Og hist han lade Dig Kronen vinde!”

„Børnene til Moder

den 6te Januar 1870.

Stjernen over Bethlehem
 Opgik for Dit Die,
 Ledte Dig til Davids Hjem,
 Til vor Herre Jesus fra det Høie.

Du ham sandt med Hjertets Tro
 Hvor han alle Dage
 Vil blandt Sine klarlig boe,
 Drog ei meer Din Fod fra ham tilbage.

Stjernerbagen blev Dig god,
 Moder, Gud vi takke,
 For, han Reisen lykkes lod,
 Lykkes for Dig op og ned af Bakke.

Tak for al Din Kjærlighed
 Og for Børnetugten!
 Gud nu lade dig i Fred
 See i Kvæld hos os dog Lidt af Frugten!

Stjernen lyse for Din Fod,
 Jesus i Dit Hjerte!
 Han hos Gud Dig give Bod
 Hjemme for al Verdens Savn og Smerte!
 (Med ført Pen af Din V. Bl.)"

„Den 6te Januar 1871.

Min kjære Hustru, det er ei Vaar,
 Den hvide Vinter for Døren staaer,
 Og sex Gange ti er mange Aar;
 Men Vaaren kommer i Tide.

De mange Aar lod Dig vel forslaae,
 At tæt ved Huset gif „Sorgens Aae“,
 Mens Mangt og Meget Du grunded' paa;
 Men see, Du sandt dog Livskilden.

Den Kilde Frostens ei binde kan,
 Den kommer, veed vi, fra Livets Land,
 Gjør Hjertet varmt selv paa Gravens Rand
 Og bærer opad mod Himlen.

Med Livets Varme i Vintertid
 Du venter trøstlig paa Vaaren blid,
 Naar endt er Troens den gode Strid
 Og vundet Evigheds Sommer.

Med Tak for Aarenes lange Nad,
 Mens vi tillsammans ved Arnen sad,
 Jeg ønsker nu Du maa leve glad
 Din Helligaften til Ende.“

Den 6te Januar 1872.

Min Sjæls Veninde,
 Min „Ungdomsbrud“,
 Mit lyse Minde,
 Er gjemt hos Gud.

Den sorte Kiste
 Den har Dig ei;
 Din Gang den sidste
 Tog Himlens Vej.

Dit lyse Billed
 Nu færdigt er:
 Svad Gud har villet,
 Mig træder nær.

Sig Ringen boier
 Nu sammen fast,
 Og Nu sig foier
 Til Før i Hast.

Min Sjæls Veninde,
 Du Haabets Brud,
 Mit Pinfeminde —
 Hvil sødt hos Gud!
